

Nya sånger

Carlsson, Adolf

81 A Br.

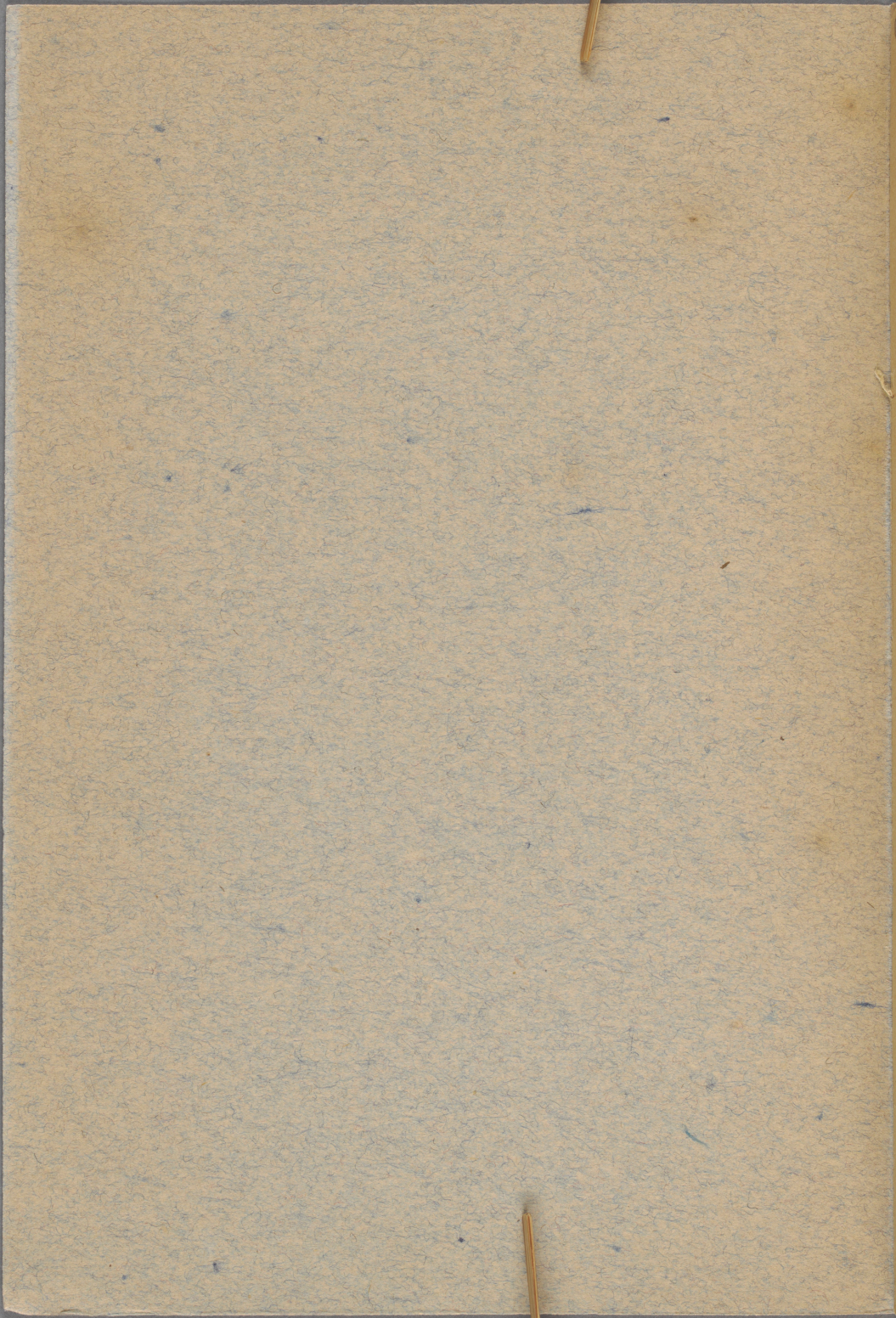

National Library
of Sweden

CARLSSON, ADOLF

Net. Sv.
(Bz)

Lundvall
1887

CARLSSON, A

Nya Sånger

Den första:

En sång.

Författad och till trycket lemnad af blinda Adolf Carlsson, född i Löths församling af Upsala län, den 10 Februari 1844, blef blind vid 19 års ålder.

Säljes till förmån för mig och tre minderåriga barn.

Den andra:

Sång till ungdomen.

Af A. E. Säfström.

Pris 15 öra.

Sundsvall, 1887.

H. V. Vesterlunds boktryckeri.

Den första:

En vacker sång.

En sång jag önskar sjunga, och det för hvarje man,
Den handlar om min lefnad i detta pröfnings land.
Skänk därför goda vänner, en känsla för min sång,
Betänk vår vandrings bana, i lifvet blir ej lång.

Ty äfven jag har varit beskärd med glädjens dar,
Men ej de var så många, blott sjutton vårar klar.
Knappt första stegen tagits uppå min lefnadsstig,
Förrän min lyckas morgon i sorg förvandlat sig.

Uti min lefnads morgon, uppå min moders arm,
Jag log till hennes smekning, hon slöt mig till sin barm.
Och sände upp till Herren, den som allena kan,
En bön att mig ledsaga i detta ödets land.

Kan hända det är någon de orden sanna kan,
Hvad ljuflighet det finnes uti en moders famn,
Som med en huldhet sträfvar i barnets unga bröst
Inplanta barnslig lydnad till Gud vår ende tröst.

Min barndoms dröm förgingo, med den mitt framtidshopp,
Min bana var utstakad, den var af annan lott.
Jag skulle få erfara de många pröfnings sätt,
Som Herren leder många, att vandra vägen rätt.

Och när jag eftertänker mig de förflutna år,
Som flyktat bort med tiden, jag mins min barndoms vår.
Må denna eftertänka bli nytta för mitt väl,
Om ej i detta lifvet, men för min arma själ.

Ty vid en tidig ålder, jag var blott nio år,
 Jag kom mig ut i världen, som det nog mången får
 Att sjelf mitt bröd förtjena, på världens vida krets,
 Men lyckan är ombytlig, det har jag noga sett.

Och när jag hunnit åldern, blott nitton år jag var,
 Så ändrades min bana till sorgfulla dar.
 Nu skulle få erfaras, hvad helsans gåfva är,
 Hur den bör noga lofvas, samt Gud som gifvarn är.

Men nu så fick jag lära, hur klen hvar hydda är,
 När Herren blott ett finger åt henne pekar här;
 Och med en sjukdom lägger oss ned att söka den,
 Som våra steg utstakar vår Gud vår ende vän.

Det svåraste jag kände min framtid skulle bli,
 Att jämt i mörker vandra och ej Guds gåfvor se.
 Men jag vill Herren lofva, hur kärleksrik han var,
 Jag återfick min helsa får den behålla kvar.

De första åren voro den längsta tid för mig,
 Att ha min syn beröfvad, ja, för mitt framtids lif.
 Så tänk er goda vänner, hvad många långa dar,
 Som här jag har upplefvat, och ännu flera har.

Ack hör ni mina vänner, den någon känsla har,
 Hjälp mig att lätta bördan i mina vandrings dar,
 Jag hoppas edra gåfvor ej glömmas utaf den,
 Som allting ser och känner, samt gåfvor ger igen.

Nog får jag stundom höra, att jag kan blifva där,
 Som jag min hemvist hafver och ej att gå så här.
 Men dessa ord jag lemnar till hvar och en, som har
 Ett hjerta utaf känsla för mina sorgsna dar,

Men ändå är jag nöjder med denna lott jag har,
 Och låter honom styra, som räknat alla dar,
 I detta jordelivet bland mödor och besvär,
 Till dess vi åter vandra dit ingen möda är.

Bland alla nådegåfvor mig Gud förlänat har,
 Så var min goda moder i mina yngre dar,
 Men nu så är hon gången från denna vandrings dal,
 Till grafvens lugna boning till sina fäders tal.

Och äfven har jag hafvit en fader huld och god,
 Men han är äfven gången från denna usla jord,
 Dit ingen återvänder till denna jämmerdal.
 O! må vi åter träffas bland de utvaldas tal.

Ja, här har jag begråtit min ömma moders död,
 Och äfven har jag saknat mitt hulda faders stöd.
 Men ett är det jag saknar intill min ålders dar,
 Det var min första maka den lilla tid det var.

Men ej var mig förunnat, att få behålla den,
 Som hade helt mitt hjerta, näst Gud i Himmelen.
 Och här i vandringsdalen, skull' dela ljuft och ledt,
 Men hennes tid blef liten af Herren förutsedt.

Ty knapt vi hade knutit det löftesrika band,
 Hon rycktes från min sida af dödens tunga hand,
 Hon hade noga räknat de korta vandringsdar,
 De endast voro tretton, som hon min maka var.

Den tid mig är förunnadt, här uti verlden kvar,
 Den vill jag här uppoffra för mina små jag har.
 Och för min hulda maka, som bättre är än guld,
 Hon mina dar får dela, hon är mig öm och huld,

Nu vill jag sluta skrifva och bjuda er farväl,
 Jag kan ej annat göra, det bjuder ock min själ,
 Till dess vi åter träffas uppå en annan strand,
 När loppet det fullbordats i detta prøfvoland.

Där skall jag gladt er möta och räcka er min hand,
 Åt far och mor och broder ifrån en fjärran strand.
 När mina steg jag stigit bland törnens täta snår,
 Ja, Herren vill jag lofva jag där mig hvila får.

Sång till ungdomen.

Af A. E. Sjöström.

Hör — kära yngling stanna!
 Re'n har du felsteg mång:
 Sänk ned din stolta panna
 Och lyssna till min sång!
 Det är för dig jag kväder,
 Din ofärd gjort mig sorg,
 Då blind, med dina fäder,
 Du nött fåfångans torg.

Kom — räck mig vänligt handen!
 Här är en annan stråt,
 Den bär till himlalanden,
 Dit få vi följas åt!
 Den väg du ses bevandra,
 Ju går till ve och kval:
 Kom — tveka ej fast andra,
 Der irra utan tal.

Där äro de nu nöjda
 I *svordom, rus och lek,*
 Med *nattlopp* sig de fröjda,
 Besinna ej dess svek;
 Men må vi skåda längre
 På deras väg, så bred,
 Du skall den se, allt trängre
 Mot afgrund stupa ned.

De fika så att vinna
 För köttet fröjder mång,
 De le och ej besinna
 Att lusten ej blir lång;

Må du det väl betrakta
Till räddning för din själ!
Ho den ej väl vill akta
Sitt eget lugn bortstjäl.

Hur kan väl *svärjarn* annat,
Ån fly sig kval och ve,
Den, som, sig har förbannat,
Ej få förbannelse?
Ack den, som ofta ropar
På djäflar tusendtal,
Snart sig och öfverhopar
Af dem i afgrundskval.

Du tror ej vara farligt,
Så ropa satans namn;
Du ropar — och se snarligt
Han hastar i din famn;
Du honom strax ej skådar,
Men vet — han är dock när,
I dödsens stund han bådär,
Att han ej fjärran är.

Till detta mål du hastar,
Om du ej bättring gör,
Med sorg och skuld belastar,
Som af Guds ord du hör:
De unga lära svärja,
De gamla le deråt,
Då fattar Gud sin värja
Och gör dem alla gråt.

Hur kan väl *dryckenskapen*
För menskan ta godt slut,
Då den är satans vapen
All frid att öda *ut*
Utur hvart enda hjärta,
Som däråt egnat sig,
Och där — åt brott och smärta
Bereda jämnan stig

Hvar sup, den du försäljer
 Åt denna lustans träl,
 Med syndaskuld du kväljer
 Din egen arma själ;
 Men ock ett fribref gifver
 Åt androm till att gå.
 Till afgrund — ack du drifver
 Nog högt din vinning då!

Hur många tårar runnit
 Som följd af fylleri!
 Mångt barn, mång maka funnit
 Sin lyckas graf deri.
 Se yngling! Hvad exempel
 Af smälek, sorg och pust!
 Bygg nykterhetens tempel,
 Sök få en annan lust!

Hur kan väl den, som svänger
 I *lust* och *lek* och *dans*,
 Allt allvar utestänger
 All tankekraft och sans,
 Hur kan väl den rätt börja
 Bese sin syndaskuld
 Och öfver den rätt sörja
 Och fly till Jesum huld?

När spelen börja klinga,
 Då vakna lustarne:
 Som afgrundsfäglar svinga
 Med kraft i själarne:
 De skaka sina vingar,
 Och anden somnar in:
 Se efter — så du tvingar
 Till dödssömn själen din.

Du, som till nöjets trälar
 Ditt hus här lånar ut
 Och så åt arma själar
 Gör gråt för lust till slut,

Har själf du visligt handlat,
 Då du ett bödens hus
 Till röfvarbo förvandlat,
 Där allt är storm och rus?

Hur kan ock den, som *vankar*
Kring bygden nattetid,
 Fasthållas af det ankar,
 Som tryggar oss dervid,
 Att ljus är Jesu lära
 Och helgelse Hans bud?
 Hvi ser du ondskan nära,
 Och fruktar ej din Gud?

Jag frågar dig, du kvinna!
 Hvi delar du din säng
 Åt den, som vill dig finna
 I mörkret? — Dörren stäng!
 Se den, som ärligt tänker,
 Af maka göra val,
 För nattens svek och ränker
 Han är ej böjd och fal.

Ack många härmed skämta,
 Som ha föräldranamn,
 Till dess de tistlar hämta
 Med tårar — fullan famn,
 Då deras barn ha vaknat
 Med skam och grämelse,
 Och djupt sin oskuld saknat
 Sitt fat i helgelse,

Nej — yngling! verdens vana
 Till gagn ej tjänar dig;
 Fly den — och lär dig ana
 En orm på denna stig!
 Fast blomman honom täcker,
 Han lika farlig är,
 Han blomsterhöljet bräcker
 Och — gift ditt hjärta tär.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

